

yderligere sket en væsentlig forværring, idet antallet af uafgjorte borgerlige sager den 30. april 1949 udgjorde 368, medens antallet den 31. oktober 1949 var steget til 413. Der er som følge heraf for tiden berammet sager så langt fremover, at de borgerlige sager, der er modne til domsforhandling, ikke kan nå frem til procedure før et langt stykke ind i året 1951.

Denne forøgelse af de uafgjorte sager må i nogen grad tilskrives retsoppgøret efter besættelsen, idet der for Højesteret er indbragt mange sager efter den ekstraordinære straffelovgivning, hvoraf en del er meget store. Hertil kommer, at mange borgerlige sager, ophobet ved landsretterne på grund af behandlingen af de nævnte særlige sager, nu er blevet pådømt og derefter påanket til Højesteret. Imidlertid må stigningen i de borgerlige sagers antal i overvejende grad siges at være af permanent karakter, jfr. bemærkningerne til forslaget til lov nr. 194 af 12. april 1949 (rigsdagstidenden 1948—49, tillæg A. sp. 5083), hvorved antallet af dommere i landsretterne udvides med 3 i Østre Landsret og 2 i Vestre Landsret til henholdsvis 26 og 16 foruden præsidenterne.

Til imødegåelse af situationen, som den nu foreligger for Højesterets vedkommende, og som udfra samfundsmæssige såvel som almindelige retsplejemæssige synspunkter må anses for særdeles uheldig og i det lange løb uholdbar, har præsidenten for Højesteret fremsat *forslag om at begrænse adgangen til anke ved Højesteret i borgerlige sager* ved udvidelse af underretternes kompetence derved, at den i retsplejelovens § 225, nr. 1, 2 og 9, § 231, stk. 1, § 232, stk. 1, og § 482, stk. 2, fastsatte grænse på 2 000 kr. forhøjes. En sådan lovændring, der for tiden overvejes i justitsministeriet, vil imidlertid først efter længere tids forløb og da kun meget langsomt kunne medføre en lettelse af Højesterets arbejdsbyrde, og til afhjælpning af den øjeblikkelige situation fremsættes derfor nærværende lovforslag.

Ved de foreslåede bestemmelser åbnes mulighed for *en midlertidig udvidet anvendelse af skriftlig behandling af borgerlige sager ved Højesteret*. Bortset fra tilfælde af appelindstævntes udeblivelse, hvor sagen udgår til skriftlig behandling, jfr. retsplejelovens § 415, stk. 3, har Højesteret i medfør af retsplejelovens § 403, stk. 2, adgang til efter eller uden opfordring fra parternes side at anordne en sådan behandling, hvor sagens beskaffenhed måtte give anledning dertil. Ifølge § 415, stk. 7, skal mindst 7 dommere deltage i skriftlige sager. Denne regel praktiseres således, at der normalt deltager det fastsatte mindsteantal, men at dette antal forøges i principielle eller vanskelige sager. Erfaringen har imidlertid vist, at der i adskillige sager ikke er nogen rimelig grund til at